І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: в Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII. Ч. 195. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 11-го ЖОВТНЯ 1962 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 11, 1962 No. 195. VOL. LXVIII.

ЗАПОВІДАЮТЬ ЗАКІНЧЕННЯ КОНҐРЕСУ В ЦЬОМУ ТИЖНІ

Вашингтон. — 9-го жовтня демократичні конґресові провідники були на конференції в Білому Домі і після неї заявив сенатор Гюберт Г. Гомфрі, що Конґрес хотів би закінчити працю в четвер 11-го жовтня. Однак інший демократичний сенатор М. Менсфілд запитався: „В четвер, але котрого тижня?" Спікер Палати Репрезентантів Джан МекКормек сказав журналістам, що 87-ий Конґрес закінчить свою другу сесію таки цього тижня. Демократичні провідники заявили, що президент Кеннеді ентузіястично висловився про успіхи 87-го Конґресу. Сенатор Гомфрі заявив, що Конґрес мусить цього тижня закінчити сесію, і що не можна допустити до того, щоб якісь дрібні непорозуміння мали зіпсувати той гарний настрій, який виникає, коли оцінюється успіхи Конґресу. Другорядні законопроєкти спричинили те, що Конґрес не закінчив досі своєї праці. При кінці тижня всі сподівалися, що Конґрес закінчить свою другу сесію, щоб конґресмени і сенатори могли вести виборчу кампанію, але виявилося, що деякі менше важливі законопроєкти спричинили те, що Конґрес мусить працювати ще й цього тижня. Уряд є проти того, щоб ті професіоналісти, які працюють в себе, могли відтягати від оподаткування ті суми, які вони видають на приватне забезпечення. Обидві Палати Конґресу ухвалили в цій справі законопроєкт. Коли б був Конґрес нечинний, тоді Президент міг би поставити вето проти цього законопроєкту просто його не підписати. Коли сесія Конґресу триває, то Конґрес може перемогти вето Президента, бо на це знайдеться потрібна більшість голосів. Термін підписання цього закона минає в середу 10-го жовтня, і до того дня Конґрес хоче бути активним. Крім цього обидві Палати і кілька конґресових конференцій викінчуть вирішення деяких інших законопроєктів. Не була досі вирішена справа $4 більйонів на публічні роботи, і спільна конференція має узгіднити цю суму, яка призначена на здійснення 214 проєктів. 9-го жовтня Палата Репрезентантів не працювала, вшановуючи померлого в летунській катастрофі конґресмена - демократа в Каліфорнії Клема Міллера. Конґрес має ще вирішити законопроєкт про витрати на Департамент Рільництва, бо не є узгіднені різниці між текстами проєкту, що їх прийняли обидві Палати. Досі обидві Палати не поспішали з працею, починаючи від минулого тижня, бо чекали на середу, коли кінчався речинець підпису Президентом закону про податкові полегші для професіоналістів.

Деякі економісти говорять про дефляцію

Ню Йорк. — Недавно, кілька місяців тому, численні економісти турбувалися тим, що надходить інфляція, це значить, що дорожчатимуть товари і дешевшатиме долар, а тепер фінансісти заговорили вже про дефляцію. Дефляція — це подешевшання товарів та подорожчання валюти і акцій на біржі. Внаслідок дефляції мала б виникнути економічна рецесія, що могла б поширитися й численних інших державах. Але в дійсності ще немає ані ознак інфляції у ЗДА, ані не видно вказівок на те, що ця країна мала б стояти перед дефляцією. Правда, деяка зниżка на акції в ЗДА та в інших країнах каже побоюватися, що економічна зміна вже дійшла до вершка, і що в найближчому мала б прийти черга на інфляцію, яка могла б заходити й інші країни Англію, Японію та навіть Німеччину, в якій повоєнний бум втрачає вже свою рушійну силу. І урядові економісти і фінансисти приватних корпорацій погоджуються в тому, що повоєнний інфляційний бум кінчається, але це зовсім не означає, що має прийти дефляція. Численні економічні показники показують, що перед нами не видно заломання економіки. Деталічний рух в продажу товарів не послаб, ціни навіть не думають зменшуватись, а індекс цін в минулому місяці зовсім не свідчив про дефляцію.

Збільшення питомої ваги летунства в збройних силах ЗДА

Вашингтон. — На Конвенції Т-ва Приятелів Армії ЗДА промовляв секретар армії Сайрус Р. Венс, який сказав, що американська армія з кожним роком „більше пхається в повітря", щоб стати більше рухомою, хоч і не відбирає летунству того завдання, яке йому призначене. Секретар армії сказав: „Щоб бути якнайбільше рухомою, армія в найближчій декаді щораз то більше пхатиме в повітря своїх людей, свою доктрину, свою зброю і все своє влаштування". Венс підкреслив, що „армія не хоче нікому відобрати праці, але вона бажає поліпшити свою працю." В найближчих роках армія мала б збільшити число свого летунства на коло 6.000 літаків і гелікоптерів, це значить, що в найближчих п'ятьох роках число армійських літаків і гелікоптерів мало б подвоїтися. Пляни в цій справі має секретар оборони Роберт МекНамара. Він заявив, що армія допомагає чужим країнам поборювати комуністичну інвазію, як це діється тепер у В'єтнамі.

В АМЕРИЦІ

● Секретар Білого Дому, П'єр Салінґер, повідомив, що президент Кеннеді і віце-президент Джансон, коли користають із військових літаків для цілей виборчої кампанії, то оплачують державні літаки. За лет Кеннеді і Джансона платить Демократичний Крайовий Комітет, який фінансує виборчу кампанію своєї партії.

● Сенат ухвалив і вислав до підпису Президента закон, згідно з яким працівники секретної служби весь час мають оберігати особи віце-президента-електа. Згідно з цим законом секретна служба охоронятиме і експрезидента до 6-ьох місяців після залишення Білого Дому. Але це буде діятися тільки тоді, коли цього бажатиме колишній президент.

● В Каліфорнії в летунській катастрофі згинув конґресмен демократ Клем Міллер, який старався про перевибір на третю каденцію. Він залишив дружину і 5 доньок. Літак розбився в горах.

● Департамент Праці повідомляє, що число членів робітничих організацій у ЗДА становить 17.456.000. Ці робітничі організації належать до міжнародних або крайових більших робітничих об'єднань. Крім того є ще у ЗДА 452,000 робітників, зорганізованих в спілках, які не мають організаційних зв'язків із крайовими або міжнародними робітничими організаціями.

● Випущений 27-го серпня „Марінер II" летить пляново до Венери і 8-го жовтня був віддалений від Землі на 6.567.881 милю; його віддаль від Венери становила — 32.670.355 миль. Радіові сиґнали були дуже добрі. 14-го грудня Марінер II має летіти попри Венеру у віддалі 9.000 миль.

● Армія повідомляє, що цього року потребуватиме 19,400 офіцерів. Щоб осягнути те число, треба буде збільшити приплив офіцерів із Вишкільного Резервового Офіцерського Корпусу.

ПРЕЗИДЕНТ КЕННЕДІ НАЙМЕНОВАНИЙ ДОСМЕРТНИМ ПОЧЕСНИМ ЧЛЕНОМ ВІЙСЬКОВИХ АСОЦІЯЦІЙ
На окремій церемонії в Білому Домі, пенсіоновані генерали Мілтон Бейкер та Геролд Вайт (зліва) передають президентові Джанові Ф. Кеннеді відзнаки досмертного почесного членства в Асоціяціях Американської Армії і Авіяції та в Лігах Американської Фльоти і Морської Піхоти.

СТЕПАН БАНДЕРА І ЛЕВ РЕБЕТ НЕ ОДИНОКІ ЖЕРТВИ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО СКРИТОВБИВСТВА — ЗІЗНАЄ ВБИВНИК СТАШИНСЬКИЙ

Карльсруге. — Богдан Сташинський, большевицький аґент, який з наказу Москви вбив провідника Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів сл. п. Степана Бандеру та видатного діяча революційного українського націоналістичного руху д-ра Лева Ребета, зізнав на суді в першому дні розправи, в понеділок, 8-го жовтня, що Степан Бандера і Лев Ребет далеко не одинокі жертви комуно-московських скритовбивників у вільних країнах. Сташинський зізнав, що це сказав йому його інструктор у скритовбивстві з Москви, який вчив його, як уживати пістолю, що вистрілом розпорошувала в обличчя наміченої жертви отрую ціянкалі, не залишаючи ніяких слідів насильства. Цей інструктор заявив, що використання такої скритовбивчої зброї було успішне вже раніше. Від такої скритої зброї згинули з рук Сташинського сл. п. д-р Лев Ребет в 1957-му році і Степан Бандера в 1959-му році. Зброя була до тієї міри успішна, що навіть лікар був видав свідоцтво, що д-р Лев Ребет згинув від розриву серця і щойно втеча Сташинського в серпні 1961-го року на Захід та його признання до виконаних злочинів виявили дійсну причину смерти. Свідчення скритовбивника Сташинського продовжуються, виявляючи подробиці доконаних ним злочинів, за які він був нагороджений високим совєтським відзначенням, але втік на Захід, як йому самому почала загрожувати ліквідація. Процес викликує міжнародне зацікавлення і світова преса подає щоденно звідомлення з його перебігу. Цей процес відбувається перед Найвищим Судом Німецької Федеральної Республіки і мав би тривати до 13-го жовтня, але передбачають, що він може протягнутися довше. На процес покликано ряд свідків, знавців совєтської терористичної системи. Родини убитих большевицьким аґентом сл.п. Степана Бандери і д-ра Лева Ребета мають своїх німецьких адвокатів і також Сташинський має призначеного судом оборонця. Адвокатові родини сл. п. Степана Бандери асистують Чарлз Керстен, колишній конґресмен та директор конґресової комісії для розсліду комуністичної агресії, і д-р Ярослав Падох з Америки.

Портові вантажники плянують бойкотувати совєтські вантажі кораблі

Ню Йорк. — Провід Міжнародної Спілки Вантажників закликає 60.000 своїх членів, щоб бойкотували всі совєтські вантажні кораблі, які будуть прибувати до східньоамериканських портів. Цей бойкот мав би також обіймати всі кораблі інших ліній, які пливуть до кубинських портів. Цю рекомендацію проводу Спілки Вантажників бойкотувати совєтські кораблі має затвердити Виконний Комітет Спілки, а після того мало б відбутися заочне голосування всіх членів, які присилали б поштово свої голоси. Представник проводу Міжнародної Спілки Вантажників заявив, що і Виконний Ком'тет і більшість членів будуть за те, щоб бойкотувати совєтські вантажні кораблі. Письмове голосування за допомогою пошти потриває коло 30 днів. Вантажники хочуть допомогти президентові Кеннеді в боротьбі проти кубинського диктатора Фіделя Кастра. Робітництво

Президент вестиме виборчу кампанію в користь Морґентава

Ню Йорк. — Демократичний партійний провід повідомив, як президент Кеннеді допомагатиме у виборчій кампанії демократичному кандидатові Робертові М. Морґентавові, який кандидує проти губернатора Нелсона А. Рокефеллера. Президент прибуде до Ню Йорку коло 6-ої години увечері в четвер, 11-го жовтня і тоді зроблять кілька фільмових записів, якими послуговуватиметься в кампанії проти Рокефеллера. В п'ятницю, 12-го жовтня, о год. 8:30 вранці Морґентав снідатиме з Президентом в готелі Карлайл. Після того Президент поїде до Нюарку автом, де візьме участь в церемонії Дня Колюмба. Іншим шляхом Президент вернеться до Ню Йорку, де о 12-ій годині, разом з Морґентавом поїде в авті від 60-ої до 64-ої вулиці по 5-ій авеню і о год. 12:15 буде на трибуні при 64-ій вулиці.

Американці витрачають річно на куріння $ 7,825,000,000

Вашингтон. — Департамент рільництва передбачає, що цього року американці прокурять $7,825,000,000, з чого на цигарки витратять $6,880,000,000, на сиґари $645 мільйонів, а решту на інші тютюнові продукти. З тієї суми $7,825 мільйонів фармери дістають одну п'яту частину. Цього року мають викурити 497,500,000,000 цигарок, на 9 більйонів більше, як попереднього року, експортувати мають 25,500,000,000. Мають дещо більше викурити і сиґар, але консумпція тютюну до жування і табаки має зменшитися.

АЙЗЕНГАВЕР ДОПОМАГАЄ НІКСОНОВІ У ВИБОРЧІЙ КАМПАНІЇ. — Колишній президент Двайт Д. Айзенгавер двома руками вітає публіку на республіканському передвиборчому прийнятті в Лос Анджелес в Каліфорнії, де колишній віце - президент Ричард Ніксон кандидує на губернатора. Айзенгавер заявив, що Ніксон надається на те, щоб бути губернатором кожного з 50 стейтів Американської Унії та закидував президентові Кеннеді, що він, домагаючися більше демократичних членів Конґресу, змагає до однопартійної влади в країні.

Айзенгавер критикує успіхи демократів

Денвер, Колорадо. — Колишній президент Д. Д. Айзенгавер, промовляючи до 7.500 осіб в денверському колізеї, висмівав виборчі промови президента Кеннеді, в яких вихваляється успіхи Демократичної партії і твердиться, що Айзенгавер нічого не робив під час 8-річного урядування в Білому Домі. Айзенгавер вказав на конфлікт демократичного уряду із сталевою промисловістю, на кризу на біржі в цьому році, і на те, що бизнесмени працюють без довір'я до уряду Кеннеді. Колишній президент казав, що це не можна назвати „постуном", яким так чваниться Кеннеді. Айзенгавер закликав виборців, щоб відкинули ту маґічну формулу, яку виготовила „кліка молодих, так званих блискучих людей", які хочуть зробити країну щасливою. Айзенгавер зневажливо висловлювався про дорадників презедента Кеннеді, називаючи їх „недосвідченими молодиками". Він наводив осяги свого уряду. Його уряд з успіхом закінчив війну в Кореї, зліквідував комунізм у Ґватемалі; за його влади зростали заробітні платні, збільшувалася крайова продукція, стабілізувалася економіка в повоєнних роках. Чи це все не є поступом? — запитував Айзенгавер. Колишній президент казав, що вже набридло йому чути про те, як говориться про здобуття голосів для уряду і то тоді, коли країні загрожує криза. Айзенгавер гостро висловився про „деяких інтелектуалів із довкілля в Білому Домі, які формують самі себе в кліки молодих батьків народу, які говорять нам, що маємо робити". І ця „впевнена в своїх твердженнях кліка" говорить нам про Америку, яка існує тільки в їхній уяві. Айзенгавер промовляв крім Денверу ще в Бойсі у Вайомінгу, де зібралася тисяча осіб на летовищі, а також в Айдаго. Республіканці сподіваються, що промови Айзенгавера допоможуть їхнім кандидатам виграти вибори.

Відновились переговори про вступ Британії до Спільного Господарського Ринку

Брюссель. — У столиці Бельгії відновились у понеділок 8 жовтня ц. р. переговори міністрів шістьох західно - европейських держав з Британією про її приступлення до Европейської Економічної Спільноти, чи пак Спільного Господарського Ринку. Представником Британії є знову лорд королівської печаті, Едвард Гіт. Впродовж 45 хвилин він доповідав про вислідм недавньої конференції Британського Коммонвелту та про застереження збоку головно Індії, Пакістану, Нової Зеляндії і Австралії. Відразу визначено, що засідання тієї конференції на міністерському рівні відбудуться 25 до 27 цього місяця, далі — 15 - 17 листопада і 10-12 грудня. На всякий випадок — до Різдва цього року ця справа буде поладнана і за передбачуванням преси Британія таки приступить до Спільного Господарського Ринку, без уваги на великі трудноці однаково збоку неохочої до такої спілки Франції, як ще більші — на внутрішньо - англійському терені. Після того, як британські соціялісти з Партії Праці офіційно вже вирішили свою опозицію, поставивши такі вимоги до 6-ох західньо - европейських членів Спільного Господарського Ринку, що їх вони не всилі прийняти. Консервативна партія мала визначену свою політичну конференцію на середу 10 жовтня ц. р. Всередині тієї партії є також поділені думки на цю справу, бо праве крило традиціоналістів є проти тісного пов'язування Британії з континентальною Західньою Европою.

Альжир заповідає невтральність і співпрацю з Францією

Об'єднані Нації. — Ахмед Бен Белла, перший прем'єр самостійного Альжиру, у своїй промові на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй в минулий вівторок 9 жовтня заповів, що Альжир буде триматися строгої невтральности в теперішній холодній війні, буде співпрацювати з Францією на базі альжирсько-французького договору та буде підтримувати африканські країни, які ще не дістали самостійности. Він назвав конкретно португальську Анґолю, Федерацію Родезії й Ньясаленду та Південно-західню Африку. Поруч з цим він заявив свою солідарність з арабським світом у справі палестинських арабських втікачів. Бен Белла апелював до заможних країн в справі економічної допомоги для Альжиру, не назвавши нікого за іменем. Також він ані словом не згадав ні про Берлінську кризу, ні про Кубу. Ахмеда Беллу палко оплескувано, як репрезентанта 109-ої членської країни Об'єднаних Націй. Він має на найближчий понеділок передбачений „діловий обід" у Білому Домі з през. Кеннеді, але внедовзі потім поїде з відвідинами до Фіделя Кастра на Кубу. Газети пояснюють, що альжирський прем'єр, їдучи до Вашингтону і до Гавани хоче заманіфестувати свою „невтральність" і заспокоїти деяких лівих своїх військових прибічників, які ремствували на подорож Бен Белли до Америки.

АМЕРИКА ОБІЦЯЄ ДОПОМОГУ КУБІ — ПІСЛЯ УПАДКУ РЕЖИМУ КАСТРА

Вашингтон. — Державний секретар Дін Раск заявив, що З'єдинені Держави співпрацюватимуть в економічному і соціяльному піднесенні „поярмленого народу Куби", коли той буде звільнений від режиму Фіделя Кастра. Державний секретар виголосив свою промову на відкритті Між-американського Військового коледжу у Форті МекНейр, Ва. Однак тепер — продовжував Дін Раск — „найважливішою справою, яку має перед собою Західня Гемісфера, є комуно - китайсько-совєтська інтервенція на Кубі і її ціль перетворити той острів в збройну базу для комуністичної пенетрації і підривання демократичних установ в американських країнах". Дін Раск признав, що багато осіб на американськсому континенті, включно із З'єдиненими Державами, ставились із симпатіями до первісно проголошених цілей кубинської революції". І надалі ми щиро зацікавлені у свободі та в соціяльних правах кубинського народу". Проте режим Фіделя Кастра Раск назвав „покидком між - американської системи". Раск заявив, що новой відкритий коледж, в якому навчатимуть не тільки предметів військового характеру, але й економічні, політичні й соціяльні науки з погляду інтересів між-американської системи, „призначений для нашої спільної цілі, якою є оборона незалежности, миру і добробуту американських републік, що є проблемою не тільки війська, але й політики, економіки і суспільних відносин". Тому — заявив він — військовики повинні розуміти ті сутні елементи оборони волі кожної країни, які не менше важливі від суто-військових елементів.

Вікриття нового загальноамериканського військового коледжу, що його заініціовано в Організації Американських Держав, збіглось з загальною актуалізацією проблеми Куби Фіделя Кастра. У Вашингтоні зійшлась в минулий вівторок 9-го жовтня ц. р. Рада Організації Американських Держав для виготовлення тих конкретних заходів проти режиму Фіделя Кастра, про які в загальних зарисах говорено на минулотижневій інформаційній конференції 20-х міністрів закордонних справ американських країн. Та конференція закликала до „особливої та негайної" уваги до проблем, які виринають з комуністичного панування на Кубі. Про кубинські справи говорилось одночасно на двох відтинках: в Сенаті і у зв'язку з переговорами про звільнення 1,113-х кубинців, схоплених в полон Кубою після невдачного минулорічного висаду на Кубі кубинських втікачів. У Сенаті сен. Прескот Буш поручав узброїти кубинських втікачів, щоб вони самі переводили бльокаду Куби. Він звернув увагу, що коли б ті кубинські втікачі затопили тільки „небагато кораблів", то Кремль переконався би про небезпеку довозити постійно зброю на Кубу. Щодо згаданої вгорі справи звільнення кубинських полонених, які перебувають у в'язницях на Кубі, то заходиться біля цієї справи нюйоркський адвокат Джеймс В. Донован, демократичний кандидат на губернатора стейту Ню Йорк. Кастро зажадав був за тих полонених викуп у висоті 62 мільйони долярів. Донован запропонував йому харчі, ліки і деяку готівку, все разом вартости кругло 60 мільйонів дол. Донован перебуває на Кубі. Остаточна його розмова з Фіделем Кастром мала відбутись в минулий вівторок, але Кастро на ту розмову не з'явився. Донован ніби оптимістично дивиться на вислід цієї справи, але покищо вона непевна, бо залежить виключно від остаточного рішення кубинського комуністичного диктатора, чи пак його совєтських протекторів.

Західня Німеччина готова поступитись в справі доступу до Берліну

Бонн. — Західня Німеччина, яка спершу була проти американського проєкту щодо покликання до життя міжнародної комісії, яка наглядала б над вільним доступом до Західнього Берліну, тепер готова на це погодитись. Спершу канцлер Аденауер різко спротивився такому американському проєктові, аргументуючи, що в такій комісії вирішний голос мали б невтральні країни, які не хотіли б наражувати себе ніодній стороні і тому вся Комісія згори засуджена на параліч. Тепер буцім-то — за твердженням газет — на зміну становища Аденауера вплинув поважний успіх посадника Західнього Берліну, Віллі Брандта, в минулотижневій його подорожі до Америки: він дістав від презид. Кеннеді ще раз запевнення щодо рішучости Америки боронити свободу Західнього Берліну та згоду Кеннеді на переведення плебісциту в Західньому Берліні щодо бажання населення мати або не мати в Берліні західній гарнізон. Тому, що Віллі Брандт є одним із лідерів Соціял-демократичної опозиційної партії, то Аденауер буцімто прийшов до переконання, що треба піти назустріч плянам Державного департаменту в справі Берліну та не стояти на непримирливих догматичних позиціях. Віллі Брандт, вернувшись до Берліну заявив, що „коли Хрущов хоче війну за Берлін, то може мати її". Віллі Брандт поїхав до Бонну скласти Аденауерові докладний звіт з своєї розмови з през. Кеннеді та державним секретарем Раском.

У СВІТІ

● Папа Іван XXIII висловив надію, що йому вдасться в квітні майбутнього року поїхати потягом до Венеції, де він був поверх 5 років патріярхом. Минулотижнева подорож Папи потягом до Льоретто і Ассізі, до тамошніх словетніх святинь, переконала Папу, що такі подорожі, що є однозначні з безпосереднім зв'язком голови Католицької Церкви з італійськими народними масами, приносять велику користь Церкві і підносять релігійного духа в народі. Папу скрізь оваційно вітали.

● В Обєднаних Націях до кінця минулого тижня промовляли 71 делеґати, — від понеділка цього тижня почали виголошувати промови ще 24 делеґати, що були записані для генеральної дебати. Між іншими, закордонний міністер муринської Сієрра Леони, Джон-Карефа Спорт, прославляв американський Уряд за його рішучу акцію проти сеґреґаціоністів в стейті Міссіссіпі і признав, що величезна більшість американського народу є проти расистів.

● Альжирський прем'єр Ахмед Рек Белла, який прилетів до Ню Йорку на чолі численної делеґації, обурився на летовище Орлі під Парижем, що між прапорами, які там мали, не було також альжирського прапору. Адміністрація летовища воліла зняти тимчасово всі прапори, ані ж мерщій старатися за альжирський прапор і дразнити ним французів, що ще не переболіли втрати Альжиру.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Львів „на русском язике"

До вересня 1939-го року, власне до часу другої окупації Львова Совєтами в 1944-му році, в цьому місті, столиці Західньої України, жили українці, поляки, жиди, німці, але росіян в ньому не було. З цього погляду ситуація у Львові кардинально змінилась після неповних двох десятків років окупації його большевиками. Усі, що відвідували і відвідують Львів останніми роками, стверджують однозгідно, що української чи польської мови у цьому місті вже не чути, що панівною і на вулицях і по установах і по крамницях є російська мова, що російською мовою звертаються до українських туристів із ЗДА чи Канади вже й діти корінних таки українців.

Не добачають чи просто не хочуть бачити цієї жалюгідної ситуації в зрусифікованому Львові лише сталінські вихованці, американські та канадійські прогресисти, які, всупереч усім фактам, намагаються обдурювати рештки своїх прихильників у ЗДА та Канаді теревенями про українську „радянську державу", про „бурхливий розквіт" української культури, літератури, мови.

А тим часом, якщо й можна говорити про якісь совєтські досягнення у Львові та в інших містах Західньої України, то хіба про запаморочливі зусилля в русифікації. Свідчення про її наявність починають пробиватися вже і в совєтських виданнях, друкованих українською мовою. Переконливим доказом безоглядної русифікації може бути, між іншими, надрукована в київській „Літературній Україні" з 2-го жовтня ц. р. кореспонденція із Львова під заголовком „Недоумство? Так!", про стан з передплатами на газети і журнали на 1963-ий рік, підписана письменниками Р. Братунем, М. Романченком, Я. Стецюком та журналістом Т. Мигалем.

Фірма „Прогрес", — читаємо в цій кореспонденції — крім гумористичного півмісячника „Перець", не виписала на 1963-ий рік ні одного українського часопису чи журналу. На взуттєвій фабриці ч. 3, де працюють здебільша жінки, адміністрація вирішила передплатити і „Женщину Мира", і „Советскую Женщину", і „Работницу", але про київську „Радянську Жінку" забула. Ще треба додати, що ця ж таки фабрика передплатила понад двісті журналів і газет, але між них не попали ні львівський журнал „Жовтень", ні київська „Україна", ні навіть „Літературна Україна". Правління львівського електролямпового заводу передплатило російськомовні журнали „Иностранная Литература", „Вокруг Света", „Дон", „Неву", „Сибирские Огни", „Факультет литературы и искусства", „Садоводство", „Рыбоводство і рыболовство", всього понад сто назв, але ні одного українського часопису, що появляються в Україні. „Жадного українського журналу, жадної української газети, навіть обласної — стверджують автори кореспонденції — не передплатили Львівський мінеральзавод, дирекція ГРЕС, завком ГРЕС, фабрика гнутих меблів, міське управління побутового обслуговування, Укрголовнафтопостачзбут, пральня ч. 3 і багато інших. Дехто аж перестарався. Напр., у заявці на передплату обласної станції юних техніків (яка теж, до речі, не передплатила жадного українського видання) проти назви „Фотография" написано: „на русском языке"...

Наведені тут факти це тільки невеличка частина з поданого в київській „Літературній Україні" переліку. Львівські установи і підприємства передплачують і „Венгерские Новости", і „Болгарию", і „Костер", і „Модели Сезона", і „Советский Цирк" і „Азию и Африку сегодня", але „України", „Радянської України", „Літературної України" та інших, друкованих українською мовою, газет і журналів вони не замовляють. Таке саме становище навіть по львівських бібліотеках і у видавництві університету ім. Франка.

Автори кореспонденції стверджують, що всі ці факти свідчать про ... недоумство, про „недостатню увагу керівництва в справі ідеологічної роботи серед мас". Але слушніше і правдивіше було б шукати причини безоглядної русифікації українського Львова, наявної не тільки в часописній ділянці — у факті, що ніякої „української державности" і „незалежности" немає, що вся Україна з її літературою і культурою перебуває під чоботом Москви.

Куба — питання принципу

Кубинський президент Освальдо Дортікос Торрадо виголосив у минулий понеділок на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй нове оскарження проти З'єдинених Держав в усіх гріхах, що їх тільки може допуститись якась держава у відношенні до свого сусіда: в економічній експлуатації, в економічному бойкоті, морській блькаді, саботажних актах, шпигунстві і збройній агресії. На тлі такої похмурої американської політики, кубинський президент представив політику Куби, як сповнену мирних і миролюбних замірів, позбавлену будь-яких зачіпних інтенцій супроти своїх сусідів і готову поладнати спір із З'єдиненими Державами у спокійних і ділових переговорах. Відкидаючи всю пропагандивну декорацію в прикметному комуністичному стилі, промова Дортікоса Торрада мала суттєву ціль: переконати 108 членів Об'єднаних Націй, що проблема Куби це ніщо інше, як спір між нею і З'єдиненими Державами, і що вона існує виключно внаслідок непримирливости ЗДА. Він повторив кількакратно, що „Куба не є проблемою гемісфери".

Треба признати американському амбасадорові в ОН Адлеєві Стівенсонові, що він відразу збагнув суть цього кубинського маневру і розшифрував його дійсну інтенцію. „Те, чого він дійсно хоче від нас, — заявив Стівенсон, — це щоб ми приклали печать нашої згоди на існування комуністичного режиму в західній гемісфері, але зберігання комунізму в Америці не підходить під дискусію". Справа не в соціяльних реформах, що їх давно вже потребувала Куба, і навіть не в націоналізуванні американських підприємств на Кубі. Суть проблеми Куби Фіделя Кастра в тому, що той її диктатор і кліка, якою він себе оточив, солідаризувались з комуністичною доктриною, що проповідує підкорення собі всього світу, з логічним висновком, що революцію кубинсько - кастрівського зразка треба експортувати до всіх країн, які менше чи більше схильні її прийняти. Адже ще в Пунта дель Есте на конференції Організації Американських Держав в січні цього року той самий Освальдо Дортікос Торрадо нахвалявся, що всі американські країни будуть „імпортувати наш соціялізм". Коли тепер він запевняє Генеральну Асамблею, що режим Фіделя Кастра не думає „втручатися у внутрішні справи інших країн", то це звичайний комуністичний фальш, у який Дортікос Террадо, партійний комуніст від понад 20-ох років — тепер він має всього 43 роки — сам не вірить. Стягання на Кубу соток латино - американської молоді під плащиком університетських стипендій, щоб її політично індоктринувати та перетворювати на кадр комуністичних революціонерів, — субвенціонування латиноамериканських комуністичних партій совєтськими грішми й масове пачкування туди легкої стрільної зброї, друкування і масове поширювання комуністичної літератури — все це значить в мові кубинського президента — „зберігання строгої невтральности".

Проблема Куби — це проблема совєтського мостового причілка під боком ЗДА. Тому Куба Фіделя Кастра є питанням принципу: чи можна терпіти таку комуністичну диверсію у західній гемісфері? Волтер Ліпман запевняє у своєму коментарі в „Ню Геральд Трибюн", що Куба „не є загрозою" ні для ЗДА, ні для Південної Америки, і тому найкраще — „залишити Совєтам тягар її відбудови". Так, начебто Москві залежало на відбудові Куби, а не на кубинській випадній базі! Тому в ім'я принципу, що його підкреслив Стівенсон, треба, щоб зник режим Фіделя Кастра.

М. Прокоп

У ДВАДЦЯТІ РОКОВИНИ УПА

Двадцятирічна перспектива, що ділить нас від часу утворення Української Повстанської Армії, дозволяє зробити деякі висновки для оцінки цього явища найновішої історії України.

УПА — доказ життєздатности української нації

Перший висновок такий: утворення УПА заледве через декілька років після жахливого спустошення, що його вчинив Сталін в Україні в 1930-их роках, і, з другого боку, в умовах, коли Україна перебувала під важким чоботом гітлерівської окупації, — треба розглядати як доказ виїмкової життєздатности української нації.

Сьогодні немає ніякого сумніву, що напередодні другої світової війни Москва намагалась зламати хребет української нації і довести її до такого стану, щоб не могло бути й мови про будь-який український спротив. Інакше важко пояснити поголовне винищування мільйонів людей голодом або обезголовлювання нації через масове нищення її культурної верхівки. Немає також сумніву, що така політика відкривала добрі перспективи перед пляновиками гітлерівської східньої політики. Вони розглядали Україну, як терен майбутнього поселення німців, отже, чим більше було обезкровлення українського народу, тим для них було краще.

Правда, тереном, де зародилась УПА, були західні області, які до війни перебували в умовах польської окупації. Там довгі роки діяла ОУН, і вона в першу чергу уможливила організований повстанський рух у формі УПА. Однак і УПА, і все визвольне підпілля періоду другої світової війни не розрослися б до їхніх маштабів, якби були обмежені тереном західніх областей або самими членами ОУН. Тому їх існування і дія були досягненням усього народу, а не тільки його західньої вітки.

Розміри небезпеки, що стали перед Україною вже в перших днях німецько - совєтської війни, стали очевидними в обличчі насамперед гітлерівської окупаційної політики. Гітлер не тільки перетворив Україну на німецький комісаріят і поділив українські землі, але також змагав до поступового фізичного винищення української нації, а тих, хто мав зберегтися, обернути на німецьких рабів. Це була брутальна фізична сила, що не знала компромісів.

Були, зокрема, дві акції німецької окупаційної влади, що вимагали негайної самооборони: масові вивози населення на примусові роботи до Німеччини і безоглядний грабунок хліба. Обидві ці акції мали ще більше обезкровити українську націю, яка порівняно недавно пройшла крізь голод 1933 року і втратила сотні тисяч молоді в німецьких таборах полонених. Не протиставитись цим німецьким акціям — означало б добровільно погодитись на винищування, що не багато відбігало від тодішнього винищування жидів.

Можна поставити питання: наскільки УПА і всьому українському визвольному підпіллю вдалося протиставитись німецькій окупаційній політиці?

На це треба відповісти, що навіть малі, в порівнянні з німецькими, українські організовані сили притуплювали вістря німецького терору. Про це засвідчило саме життя. Поки не було УПА, навіть поодинокий німецький вояк чи поліцист відважувався заходити в українське село і грабувати. Коли ж утворилась УПА, вона порівняно скоро довела до того, що німецька влада обмежувалась лише містами, тоді як цілі райони, зокрема північно - західніх областей, перейшли під охорону української повстанської зброї. Вистачить познайомитися з актами Нюрнберзького процесу, щоб побачити, яких серйозних ударів завдала УПА німецькій окупаційній владі. Це треба підкреслити зокрема тому, що досі большевицька пропаганда намагається заперечити протинімецьку боротьбу УПА, а то й нав'язати їй співпрацю з німцями.

УПА — закономірна конечність

Але УПА це не тільки доказ життєздатности української нації, вона була також закономірним явищем, життьовою конечністю на даному історичному етапі розвитку українського народу. Це — другий висновок, що його треба робити в двадцяті роковини УПА. Коли б не було УПА, гітлерівські окупанти вільніше почувалися б в Україні, а Сталінові було б легше здійснити плян масового виселення українців по закінченні війни. Без УПА наша історія була б бідніша, в ній була б незрозуміла, мабуть, для стороннього глядача порожнеча.

Справа в тому, що в часі, коли утворювалась УПА, український народ перебував у такому важкому положенні і йому загрожували такі страшні небезпеки, що організування власної самооборонної повстанської сили було неминучою конечністю. Тільки нація, готова капітулювати перед насильствами ворога, могла в таких умовах не організувати власної самооборони. А втім, незалежно від усіх попередніх трагедій і виснаження, українці капітулювати в той час не збиралися.

Але історична закономірність УПА випливала не тільки з потреби самооборони народу проти німецького терору. Не треба забувати, що під час німецько - совєтської війни український народ опинився між двома імперіялістичними потугами, з яких кожна воювала за панування над Україною і, водночас, кожна заперечувала право українського народу бути господарем своєї землі. Ані при німецькій, ані при большевицькій перемозі місця на самостійну Україну не було.

В таких умовах, — якщо український народ мав виявити себе як самостійний політичний фактор між двома ворожими йому силами, — мусіла появитись організована українська підпільна і повстанська сила, яка протиставила б німецькій „новій Европі" та большевицькому СССР власну концепцію української самостійної держави і показала б народові, як за неї боротися. Коли б не ця сила, отже, коли б не організований підпільний рух, коли б не ОУН, і передусім УПА, організованого українського самостійницького політичного фактора на сході Европи під час другої світової війни не було б, і Україна залишилася б нічим іншим, як безборонним полем для експериментів чужих сил.

Проєкція в майбутнє

Третій висновок, що його треба робити в двадцятиріччя УПА, стосується не так оцінки минулого, як проєкції в майбутнє, що його зробила УПА своєю боротьбою і, передусім, своєю ідейно - політичною плятформою та програмою.

УПА не починала історії від себе. Ідейно і програмово вона нав'язувала до минулих змагань української нації, зокрема до періоду переможної української революції 1917 року, завершеної утворенням Української Народньої Республіки, та до її ідейних надбань. З другого боку, УПА виступала на арену не тільки як повстанська, але й як політична сила. Ознакою її сили, її зброєю, були не тільки кріси її вояків, але також їхнє слово, ідея і програма, за яку вони боролися, лад, який вони пропонували українському народові на місце німецького і большевицького режимів.

У програмовій декларації УПА з 1943 року п. н. „За що бореться Українська Повстанська Армія" на першому місці поставлено центральний постулят цієї боротьби. Він звучить: „Українська Повстанська Армія бореться за Українську Самостійну, Соборну Державу". Зразу після цього з'ясовується становище УПА до тогочасної дійсности в Україні і до того, на яких принципах повинен бути побудований міжнаціональний лад на сході Европи. У згаданій Декларації читаємо: „УПА бореться проти імперіялістів і імперій, бо в них один пануючий народ поневолює культурно і політично та визискує економічно інші народи... Тому ми проти російського комунобольшевизму і проти німецького націонал - соціялізму". І далі: „Знищення національного поневолення та експлуатації нації нацією, система вільних народів у власних національних державах — це єдиний лад, який дасть справедливу розв'язку національного і соціяльного питання у цілому світі".

Широко в програмі УПА з'ясовані також питання внутрішнього устрою цієї держави, за яку вона боролася. Серед них треба тут, зокрема, назвати такі: „За рівність усіх громадян України, незалежно від їх національности, в державних і громадських правах і обов'язках, за рівне право на заробіток і відпочинок. За повне право національних меншостей плекати свою власну по формі і змісту національну культуру. За свободу друку, слова, думки, переконань, віри, світогляду".

Як організована повстанська і політична сила, УПА є закінчений історичний етап у розвитку життя і боротьби українського народу. В сьогоднішній українській дійсності для неї немає місця, хоч в народі залишилась живою леґенда про її боротьбу і героїзм. Але за роки, що минули, — прийшли нові форми самовияву і самооборони народу, появились нові люди. В їх праці, наприклад, в їхній обороні інтересів української окремішности проти русифікації, важко було б шукати пов'язань з УПА.

Але між усіми формами довгої української визвольної боротьби минулого і сучасним є тісний ідейний зв'язок. Тому, хоч як фізична сила УПА є явищем минулого, її програма і основні політичні цілі є явищем сучасного і майбутнього. Те, за що змагалась УПА, віддзеркалює найбільш шляхетні ідеали, які сьогодні перемагають у найдальших закутинах колишніх колоніяльних посілостей Заходу. Немає сумніву, що вони є і будуть в майбутньому живою силою також на українських землях.

ДВА ПАРТНЕРИ

Европейський Спільний Господарський Ринок набирає щораз більшого значення. Завзяті атаки проти нього Москви та її сателітів, з одного боку, а з другого — контроверсійні погляди на нього в Англії і Америці вказують, що це справа великої і засадничої ваги. Спільний Господарський Ринок — це не лише економіка, яка є підставою життя і співпраці народів, але це також політика. Спільний Господарський Ринок — це підстава консолідації Европи в її становищі у відношенні до зовнішнього світу, головно до Америки.

Якщо глянути з історичної перспективи, відносини між Европою й Америкою не були завжди світлі. В добу загальної просвіти, у 18-му сторіччі, яке до речі — має багато спільного із сучасною добою, Европа щиро відносилась до починів Америки. Але той період загальної просвіти закінчився диктатурою Робеспієра і Наполеона з його постійними війнами, і Европа поринула у власні проблеми, 19-те сторіччя — це віддалення Америки від Европи. Америка вирішувала свої внутрішні справи, зовсім не цікавлячись Европою. Европа відплачувалась тим самим, вважаючи Америку примітивною, малокультурною, негідною зацікавлення. З цього погляду Америка виявляла більше доброї волі: признавала вищість Европи в культурній ділянці і намагалася пізнавати европейську культуру, з якої вийшла.

Шпенґлер у своїй книзі: „Присмерк Заходу" писав у 1933-му році про Америку: ... „все, що ми знаємо про неї, це ані справжня нація, ані справжня держава. В дійсності це безмежні простори і народ волоцюг, які вганяють з одної місцевости до другої в погоні за долярами, безпринципних і розбещених, бо закон застосовується виключно до тих, які не визначаються спритом, або заслабі, щоб закон ігнорувати. Подібність до большевицької Росії більша, ніж хтось міг би припускати. Там така сама диктатура, як у Росії, і ця диктатура поширюється на все життя (це не важно, що спирається вона на суспільстві, а не на партії). Існує лише один стандартизований тип американця і існує також один, майже за совєтським зразком, державний соціялізм, чи радше державний капіталізм, який опановує та контролює всю продукцію і ринок збуту".

Сьогодні ця Шпенґлерова оцінка виглядає дуже наївною, але вона характеризує, як мало европейці, навіть ті, які думали над долею людства, знали і цікавились Америкою. Традиціоналісти, які гордились упорядкованістю европейського суспільства у 19-му сторіччі, недоцінювали всіх тих змін, що відбувалися в американському житті, бо про них не знали і не бажали знати. Лише ліберали добачали в Америці нову форму співжиття суспільств, побудовану на федералізмі, і пророкували цій формі велике майбутнє. Французький соціяліст Жорес ще в попередньому сторіччі сказав: „З розвитком федералізму Америка виховала суспільство могутніше, заможніше, інтеліґентніше і свобідніше, ніж будь-яке інше в історії людства".

У своєму поході до нового суспільства, характеристичними ознаками якого є добробут і особиста свобода, Америка не забувала, що її корінь — в Европі. Але американці мали теж перекривлене уявлення про Европу. Вони хотіли бачити в Европі традицію, старезні замки, давню культуру, словом — музей. Вони зовсім не думали про те, що в Европі живуть живі люди, які, крім пошани до традиції, також прагнуть побудувати краще життя. Европа була в постійному енергійному змаганні за нові форми життя. Останні дві світові війни — доказ цих змагань, і це змусило Америку змінити своє відношення до Европи. Нові проблеми, які стали перед суспільствами у зв'язку з розвитком технології, заторкували в тій самій мірі обидва континенти. Америка находила й знаходить скоріше розв'язки цих проблем, і в такий спосіб стає прикладом для інших частин світу, в більшій чи меншій мірі американізує їх.

Дві світові війни, а найбільше остання, докорінно змінили соціяльну структуру европейського суспільства. У висліді цих трансформацій в Европі постало нове суспільство, яке спирається на традиціях свободи і рівности вісімнадцятого сторіччя, але відповідає також на сучасні суспільно - економічні вимоги. В такій ситуації постав Спільний Господарський Ринок.

Як і кожна проблема, яка вимагає соціяльного й економічного упорядкування, проблема Спільного Европейського Ринку потребує часу, щоб стати вирішним чинником у житті народів. Національні інтереси окремих держав відіграють тут найголовнішу ролю. На прикладі Англії бачимо, як ця нова проблема захитує господарську структуру колись найбільшої імперії світу.

Важливим чинником є також справа колоній і інтерпретація колоніялізму. Сьогодні Америка пропаґує прискорену політику деколонізації, ігноруючи факт, що данці чи норвежці вже давно застосували в практиці послідовні і систематичні методи деколонізації. В той самий час европейці твердять, що у відношенні до Куби та Окінави — З'єдинені Держави ведуть колонізаційну політику.

Існують також напруження між окремими европейськими державами, які важко відразу поладнати. Наприклад, в Европі Англію, відділену від континенту водою, вважають часто чужою для европейського світу. Але бажання єднання велике, культура завдяки індустріялізації і технології стає власністю всіх людей. Американізація в побуті, джаз, американські фільми сприймаються всюди, як доказ цього єднання на нижчому щаблі. Америка вже не є країною необмежених можливостей. Европа доказала, що вона також може осягнути високий життьовий рівень, навіть на таких переподнених територіях, як Західня Німеччина.

Ріст західнього світу — це живе заперечення комуністичної доктрини. Колись Маркс писав, що Америка — це відстала країна, і вона мусить спершу европеїзуватись, щоб вийти на дорогу поступу. Сьогодні бачимо, що Америка веде перед в економічному поступі і американізує інші частини світу. На останньому з'їзді комуністичної партії Хрущов говорив про занепад капіталістичної системи і пояснював його боротьбою капіталістів за ринки збуту та сфери господарського впливу. Життя заперечує це. Рада Спільної Економічної Допомоги, що постала в 1949-му році в комуністичному бльоці, виявила свою повну неспроможність, тоді як на Заході, в так званому капіталістичному світі, виріс за той час Спільний Господарський Ринок. І це дуже непокоїть Хрущова.

Спільний Господарський Ринок — це не результат натиску якоїсь партії, це вислід співпраці народів в інвестуванні капіталу, це розумна, запляновaна акція в обличчі життьових вимог, що їх ставить сьогочасна технологія, це модернізація економічної і соціяльної структури европейських народів. Це також усамостійнення Західньої Европи, консолідація і об'єднання, що створює нову силу, нового партнера світового маштабу.

З'єдинені Держави Америки з одного боку Атлантійського океану і об'єднана Европа з другого — це два партнери, які знаходять спільну мову у вирішеннях не лише економічних і соціяльних проблем, але й у вирішенні майбутньої долі людства.

Т.

ОЩАДНОСТІ АМЕРИКАНЦІВ СТАНОВЛЯТЬ $200 БІЛЬЙОНІВ

Вашингтон. — Голова „Ірвінг Траст Компані" Джордж А. Морфі, промовляючи на зборах Товариства Ощадностевих Банків, заявив, що ощадності американців становлять $200 більйонів, а за 8 років, це значить у 1970 році, вони збільшаться удвоє і виноситимуть $500 більйонів. Морфі має на увазі торговельні і ощадностеві банки та ощадностеві та позичкові інституції. Директор Морфі передбачає, що всі банки до 1970-го року збільшаться на більше як два рази в порівнянні з теперішнім станом.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Борис Антоненко-Давидович

ЗА ШИРМОЮ

РОМАН

(10)

Проте, свої міркування Олександер Іванович не висловлює дружині. Якось одного разу, ще за перших місяців їхнього родинного життя, Олександер Іванович допустився необачности й відверто висказав свої думки про малярські вправи Ніни Олександрівни. Та вже те тільки, що Олександер Іванович у розмові вживав, до того ж невдало, а часом і зовсім не до речі, таких архаїчних термінів, як „декадентство", „футуризм", змусило жахнутись Ніну Олександрівну перед відсталістю її чоловіка, а потім на кілька днів обуфитись. Щождо самих поглядів Олександра Івановича на малярство, — вона й слухати їх не хотіла. Вона вже чула наперед, що то буде достоменний шишкінський ліс темний, непрохідний, з ведмедями навіть...

І з того часу Олександер Іванович уникав торкатися цієї небезпечної, слизької теми. До того ж він, людина, що звикла до точних понять, почував себе досить непевно в сфері теоретичних абстракцій образотворчого мистецтва. Та й взагалі це його мало турбувало. З нього досить і його медицини, де він мріяв не тільки про широку практику, але в глибині душі, потай від усіх і про наукову кар'єру. Він пильно стежив за всіма новинами, передплачував і уважно читав медичну періодику й усіма силами рвався потрапити на наукові конференції в центрах. Тепер він заходився коло клясичної літератури, бо це потрібно лікареві. Він прочитав „Записки лікаря" Вересаєва й серйозно взявся за Чехова. І цього стане з нього! Маючи дружину - малярку, він мало журився своєю некомпетентністю в малярстві, музиці й театрі.

Та зовсім інакше дивилась на це Ніна Олександрівна. Те, що Олександер Іванович не міг назвати жадного твору Мікельанджельо, не знав, чим, власне, відрізняється Рембрандт від Рубенса, а з „передвижників" запам'ятав тільки чомусь Крамського, — не могло мати ніякого виправдання. Вона не раз уже гірко думала, що її шлюб і родинне життя з таким невігласом, її, людини мистецтва, молодої, здібної малярки, яка ще в Московському художньому інституті (в — Московському, а не в якомусь периферійному!) подавала великі надії, — не тільки страшна помилка, а й трагедія. І якщо її малюнки не проклали собі досі дороги не тільки на всесоюзні виставки, а навіть і на республіканські і знаходили собі збут хіба що тільки по робітничих клюбах та районових „чайних", то в цьому, безперечно, був винний лише її „сухар" і ті умови, які він створив для неї. (Сухарем Ніна Олександрівна прозвала якось Олександра Івановича в хвилину надзвичайного роздратування і закріпила це прізвисько за ним до чергових непорозумінь).

Одверто кажучи, він зовсім не пара їй. Просто вона легковажно пішла колись за голосом пристрасти й знизилась до нічим не прикметного, звичайнісінького собі лікаря Постоловського. А надто ця неможлива свекруха його мати! Ніна Олександрівна звертається до неї принципово тільки на ім'я та по батькові, навмисно, як здається Олександрові Івановичу, підкреслюючи надто вже чіткою вимовою її досить таки простацьке, так би мовити, плебейське ім'я — Одарка. З нею Ніні Олександрівні доводиться ділити господарчі турботи, в яких вона бере на себе організаційну частину, а виконання лишає свекрусі. А головне те, що Ніна Олександрівна мусить з цією прикрою, мовчазною жінкою, з якою в неї нема й не може бути нічого спільного, з жінкою, що геть уся зачучверіла в міщанських буднях якогось там Переяслава і самою вже своєю присутністю накладає на все довкола відбиток міщанства, — жити в одній квартирі. Мусить раз-у-раз стикатися з нею в усяких домашніх дрібницях, мимоволі вважати на неї, лишати з нею дитину. Ніні Олександрівні страшно навіть подумати, — чого тільки може набратись від своєї баби її Вася, що, як дитина, спритно загрібає в себе і добре, й зле. Ця мова, ці вислови, манери, фі!.. І це все тільки тому, що старій ніде більше подітись, як тільки в свого єдиного тепер сина Олександра. Не наплодила, бачите, більше дітей, у яких можна було б, принаймні хоч по черзі, доживати віку!.. А яке до цього діло Ніні Олександрівні? Чи ж винна вона, що в старої нема навіть родичів, що з ласки притулили б її в себе? З якої речі Ніна Олександрівна мусить псувати своє власне життя, обмежувати себе, зв'язувати, тіснитись, нарешті, звужувати свою творчість?..

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ ФОНДУ „ВЕСЕЛКИ". ДОПОМОЖІТЬ „ВЕСЕЛЦІ" ПРОЯСНИТИ ДУШУ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ! ВИШЛІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ І ЩЕДРУ ПОЖЕРТВУ НА ІІ ВИДАВНИЧИЙ ФОНД!

Більше уваги платникам і Відділам УККА

Одною з головних проблем 8-го Конґресу УККА є обрання нової Централі УККА, яка найкраще могла б виконувати свою працю в двох головних напрямках: зовнішньому і внутрішньому.

Дискутанти порушували в пресі пляни праці УККА і брали під увагу зовнішньо-політичний аспект праці Централі УККА та мало приділяли уваги статутові УККА, що має реґулювати працю Відділів УККА на місцях. Ця діяльність Відділів УККА ведеться переважно на внутрішньо - політичному відтинку, є досить складна і має для української еміґрації в ЗДА велике значення. Бо платники УНФонду, це є ті національно свідомі українці, що морально і матеріяльно піддержують діяльність УККА.

Нас мусить цікавити також і та більша частина української еміґрації, що належить до неплатників УНФонду, щоб вияснити причини цього явища.

Згідно з матеріялами збіркових акцій УНФонду м. Філядельфії до неплатників належать: 1) Більша частина давніх українських еміґрантів. Вони багато жертвували на українські цілі, будували церкви, клюби, Народні Доми і т. і., за що їм треба дякувати. Але коли збирач звертається за пожертвою до дітей цієї старої еміґрації, то вони відповідають, що вони в більшості про існування УККА нічого не знають. Серед платників УНФонду є лише коло 5% давньої еміґрації. Решта платників УНФонду належать до складу нової еміґрації. 2) Не платить вкладок і більша частина українських організацій, особливо тих, що мало активні. 3) Деякі члени українських політичних середовищ та їх прихильники, які дбають лише про свої вузько партійні інтереси.

Білі російські єдинонеділимці, що часто зустрічаються з українцями під час праці, добре поінформовані про працю „расчлєнітєлєй Росії із У. К. К. А", і часто ведуть антиукраїнську пропаґанду.

Звичайному українському робітникові та селянинові в таких обставинах буває трудно з'орієнтуватися і внаслідку цього він стає пасивним та байдужим до українських організацій, підтримуючи зв'язки лише з українською церквою.

Наші політичні, соціяльні та релігійні еміґраційні умовини сприяли розвиткові багатьох українських організацій. Наприклад, у Філядельфії зареєстровано тепер понад 100 українських організацій, з яких активних організацій є дуже мало. Відділам УККА приходиться координувати діяльність цих організацій, що розпорошують українські сили. Крім того треба мати активний і міцний апарат, який був би спроможний нав'язати безпосередній контакт із усіми українськими родинами, збирати фонди для УККА, дбати про українське шкільництво, виховування української молоді, інформувати та нав'язувати контакти з місцевими американськими чинниками і т. і.

Одною з причин зменшення УНФонду і пасивности більшої частини української еміґрації були також статутово-організаційні недоліки у минулому, що не дооцінювали внутрішньо - політичної праці у Відділах УККА і платників УНФонду. Централя УККА мусить координувати працю Відділів УККА. Між діяльністю Централі УККА, що переводить головним чином зовнішньо - політичну працю, і Відділами УККА, що виконують переважно внутрішньо-політичну працю на місцях, мусить бути гармонія і рівновага.

В цих справах Управа Філядельфійського Відділу У. К. К. А. 4-го жовтня ц. р. перевела нараду всіх делеґатів м. Філядельфії на 8-ий Конґрес УККА, на якій обговорено заторкнуті нами проблеми і узгіднено деякі справи і побажання до 8-го Конґресу УККА, що відбудеться 12—14 жовтня 1962 року в м. Ню Йорку.

Можна сподіватися, що 8-ий Конґрес УККА буде новим важливим етапом в житті української еміґрації в ЗДА.

Т. Тещук

● З Балбоа в Зоні Панамського каналу повідомляють, що нам на новому мості під час його відкриття повіватимуть прапори ЗДА і Панами. Міст цей відкриють 12-го жовтня. Так само обидва прапори будуть вивішені і на інших будинках в Зоні Панамського каналу. Новий міст побудований за американські гроші і він коштував $20 мільйонів.

Українська хроніка

● Митрополит українців - католиків у ЗДА Впреосв. Амвроз Сенишин наменував 26 вересня ц. р. свого канцлера Впр. о. шамб. Михайла Польового генеральним вікарієм філядельфійської архиєпархії. Новонайменований вікарій керуватиме справами архиєпархії під час відсутности Митрополита, який виїхав до Риму, щоб взяти участь у працях Другого Ватиканського Собору.

● З Літературно - Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в п'ятницю дня 12 жовтня ц. р., в приміщенні Клюбу відбудеться вечір, на якому Роман Савицький мол. демонструватиме два свої мистецькі звукові фільми: 1) Будова і посвячення церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й. і 2) етюд „Чотири пори року" в супроводі симфонічних творів українських композиторів. Попередить вечір вступне слово Володимира Ласовського. Початок о год. 8-ій веч.

Ділимося сумною вісткою з Ріднею, Приятелями та Знайомими, що дня 2-го жовтня 1962 року, після довгої і тяжкої недуги, упокоївся в Бозі в Меріден, Конн.

бл. п. Іван МАЛАНИЧ

на 72-му році життя,

бувший старшина Української Галицької Армії. Походив із села Чернилівка, пов. Скалат. Похорон відбувся у четвер, 4-го жовтня 1962 р., з пох. заведення Фері і Син, з греко-католицької церкви св. Миколая, а відтак на цвинтар Сакрет Гарт.

Горем прибиті:

дружина — МАРІЯ

донька — МАРІЯ

син — ЯРОСЛАВ з дружиною і внукою

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що на Флориді упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п. ЙОСИФ КРУК

член 152-го Відділу УНСоюзу.

Покійний народився 1887 р., в селі Данкові, пов. Тернопіль, Західня Україна.

ПОХОРОН — в ЧЕТВЕР, 11-го ЖОВТНЯ 1962 року, в год. 9:00 ранку, з пох. заведення Литвин і Литвин, до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., опісля на цвинтар в Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Тяжким горем прибиті:

дружина — МАРІЯ

син — ФРЕНК

донька — РУЗЯ

і 3-ох внуків

Ділимося сумною вісткою з Ріднею і Знайомими, що у вівторок, 9-го жовтня 1962 року, після довгої і важкої недуги, упокоїлася в Бозі, наша Дорога

МАМА і БАБЦЯ

ТЕОФІЛЯ з ВОЛОШИНСЬКИХ ВОЄВІДКА

на 87-му році життя.

ПАНАХИДА — буде відправлена в СЕРЕДУ, 10-го ЖОВТНЯ 1962 року, в год. 8:30 вечором, в каплиці похоронного заведення Литвин і Литвин в Нюарку-Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН — відбудеться в ЧЕТВЕР, 11-го ЖОВТНЯ 1962 року, в год. 9:00 рано, з пох. заведення Литвин і Литвин, в Нюарку-Ірвінґтоні, на кладовище Holy Cross, North Arlington, N. J.

В глибокому смутку:

д-р ЯРОСЛАВ ВОЄВІДКА — син.

ХРИСТИНА ВОЄВІДКА — синова

ІГОР і МОТРІЯ — внуки

Нова книжка „Українського Квартальника"

Надрукована і розіслана останніми днями на адреси різних установ і бібліотек, як теж передплатників друга книжка „Українського Квартальника", англомовного журналу УККА, що його вже шостий рік редагує ред. Володимир Душник, визначається, як і завжди багатим і різнородним змістом. Крім українських авторів в цій книжці взяли участь теж і видатні американські науковці і публіцисти. Надзвичайний професор Арізонського університету Пітер А. Тома, який працює тепер над темою „Безуспішні комуністичні революції", виступив у цій книжці із основною статтею на тему „Генетика Лисенка під Хрущовським тиском". Д-р Л. Джей Оліва, інструктор історії на Нюйоркському університеті та викладач в інших американських школах, дає у своїй статті вдумливу аналізу проблеми невільничої праці в Совєтському Союзі. Проф. Кларенс А. Меннінґ розглядає актуальну тепер справу роззброєння у статті „Роззброєння і роззброєнева конференція „господарству України в 1961 році присвячена стаття відомого українського дослідника, співробітника „Прологу" Богдана Чайківського. Професор багатьох університетів і відомий публіцист, редактор „Слов'янської енциклопедії" д-р Джозеф С. Ручек обговорює справу кляс в „безклясовім" совєтськім суспільстві.

Бій під Полтавою і його наслідки є темою історичної статті відомого українського історика д-ра Миколи Андрусяка під назвою „Від Московії до Росії". Відкриває цю книжку „Українського Квартальника" редакційна стаття п. н. „Президент і проклямація Тижня Поневолених Націй" і завершує її багатий відділ рецензій, автори яких Яр. Білінський, В. Душник, проф. Л. Добрянський, Р. Кухар, Ол. Соколишин, Дж. С. Ручек та Кл. А. Меннінґ обговорюють найновіші американські політичні, соціологічні та історичні публікації.

Боронім Закерзоння!

Хіба з татарським лихоліттям можна порівняти те, що діялося на західніх землях України по устійненні лінії Керзона. Силоміць проганяли людей з їхньої прадідівської землі, з лемківських гір, з-над Сяну, з українських городів Сянока, престольного Перемишля, Ярослава, Лежайська, Любачівщини, Равщини, Сокальщини, Холмщини та Підляшшя. Чи можна дивуватися, що люди не хотіли покидати своєї споконвічної землі? Горіли села і міста, ішли цілі баталії, вбивали безборонних людей, нищили добуток.

В обороні катованих станула і Українська Повстанча Армія, але не могла багато вдіяти проти наступу двох большевицьких держав, Польщі і Москви, а і третя, Чехо-Словаччина закріпила свої кордони, щоб нікого не перепустити. І так повстав цей „мур ганьби", що розкраяв живе тіло народу, але „мур" не на кілька міських дільниць, але на сотні миль, від Шляхтової над Попрадом до Білої, — над Нарвою. Польща загарбала 19,000 км. української землі, проганяючи 1,200,000 українського населення з його земель. І ця подія склалася не за давніх старих часів, не в глибокому середньовіччі, не в якихсь там джунґлях, але в східній Европі у XX столітті.

Обов'язком еміґрації є раз-у-раз піднімати протести проти цього грабунку українських земель, та все тямити, що ті землі, як прийде слушний час, мусять вернутися до споконвічного власника, українського народу, до української держави. Тож дуже на часі є голоси преси на ту тему, дуже акуальний є заклик редактора П. Яминяка, щоб зібралися всі закерзонці разом з цілою еміґрацією виступили з протестом проти насилля, в обороні української землі та її народу. *Мн. .Т*

ЗВЕРНЕННЯ

ДО КОЛИШНІХ СТУДЕНТІВ ЕСПАНСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ

Як всім нам відомо з преси, радія ва телевізії, провінцію Барцельону в Еспанії навістила перед кількома днями велика повінь, жертвою якої впало понад 800 осіб вбитих, тисячі ранених, а побіч того десятки фабрик та тисячі мешкальних домів зметені з лиця землі, втрати матеріяльні перевищують 80 мільйонів долярів.

Весь культурний світ співчуває стихійному нещастю Еспанії. І ми, бувші студенти еспанських університетів, що особисто дізнали багато прихильности, допомоги та піддержки під час наших студій в Еспанії так в особистому як і загально - національному аспекті, болієм над цею катастрофою. Та нам в першу чергу слід подумати, як виказати нашу вдячність еспанцям за їх гостинність супроти нас та всі ті їхні вияви приязни під час нашого довголітнього побуту між ними.

Щоб бодай в малій частині виявити нашу вдячність, а рівночасно наше співчуття в загально - національній еспанській жалобі, зав'язався між українцями — бувшими студентами еспанських університетів комітет, що, за суґестією п. Михайла Демянчука з Філядельфії, постановив перевести збірку для жертв повені в Барцельоні. Члени комітету є свідомі того, що український даток на цю шляхетну ціль не може бути імпозантний, одначе він буде мати куди більшу моральну вартість, бо покаже еспанцям, що ми були гідні їхньої моральної допомоги та піддержки їхніми матеріяльними ресурсами.

Датки просимо слати на адресу:

ДОПОМОГА БАРЦЕЛЬОНІ, Конто число 2013, Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union, 4814 N. Broad Street, Philadelphia 41, Pa.

Зібрані гроші перешле комітет в можливо найкоротшому часі на руки п. Президента О. К. А. У. з проханням передати їх відповідним установам Барцельони, а виказ пожертв буде проголошений в українській пресі.

Пам'ятаймо про глибокий сенс старої латинської пословиці: „Двічі дає, хто скоро дає".

Очікуючи вашої грошової посилки в найближчих днях, згори за неї дякуємо та остаємо з пошаною

Ярослав Рудавський,
Антін Винницький,
Ярослав Яремович,
Любомир Демянчук.

Айзенгавер оскаржує Кеннеді в змаганні до однопартійности

Сан Франсіско. — Колишній президент Д. Д. Айзенгавер, промовляючи в Ков Паляці, оскаржував президента Кеннеді в тому, що він змагає „до однопартійности", закликаючи виборців вибрати ще більше демократів до Конґресу. Те саме казав колишній президент на пресових конференціях в Лос Анджелесі і в Сан Франсіско. Айзенгавер пригадав, що як він був президентом, то 6 років мав проти себе в опозиції демократичну більшість, а все таки зумів більше зробити, як демократичний президент із демократичною більшістю. Айзенгавер вказав на те, що Кеннеді має в Палаті Репрезентантів більшість демократів у відношенні як 3:2, а в Сенаті як 2:1. — „І чого ще він хоче? — запитував Айзенгавер, — чи уряду однієї партії? Але це є те, проти чого ми виступаємо!" Айзенгавер прибув до Каліфорнії з Денверу, Колорадо, і в Сан Франсіско їхав вулицями міста разом із колишнім віце-президентом, Ричардом М. Ніксоном, кандитуру якого на губернатора колишній президент гаряче підтримує. Тисячі мешканців вийшли на вулиці та оваційно вітали Айзенгавера і Ніксона. Поліція обраховує, що коло 120,000 осіб бачили Айзенгавера і Ніксона. Преса пише, що Айзенгавера вітали більше осіб, як Кеннеді під час його виборчої кампанії при кінці тижня. Айзенгавер вихвалював Ніксона і рекомендував виборцям, щоб голосували на цього енерґійного, небоязливого, ввічливого, сміливого кандидата, на великого американця — Ричарда М. Ніксона. Айзенгавер сказав, що він не підтримав належно Ніксона в 1960-му році, і тепер має викиди сумління з того приводу. Нехай же каліфорнійці не повторять помилки Айзенгавера з 1960 року — сказав колишній президент.

У Ґані панує терор поліційного режиму Кваме Нкрумаха

Льомо, Тоґо. — Колишній найближчий співробітник ґанського президента Кваме Нкрумаха, його міністер фінансів К. А. Ґбедемах, який восени минулого року втік перед своїм арештуванням до іншої муринської держави Тоґо і відтіль є одним з керівників ґанської демократичної еміґрації, виявив на пресовій конференції різні подробиці з політики Кваме Нкрумаха. Він оскаржив ґанського президента у встановленні в Ґані режиму поліційного терору й такої диктатури Нкрумаха, яка ліквідує кожну найменшу спробу опозиції. Між іншим, названий ґанський діяч висловив острах, що в останніх тижнях Нкрумах арештував, на тайному суді засудив і перевів екзекуцію на двох інших колишніх міністрах та голові його власної партії, оскарживши всіх їх у причетності до змови, вислідом якої був невдатний атентат на Нкрумаха 1 серпня ц. р., після чого прийшла нова хвиля терору. Ґанські політичні еміґранти надрукували й розіслали 80 тисяч 32-сторінкової брошури з з'ясуванням ситуації в Ґані та з документарними даними проти правління того муринського диктатора, який завів для земляків куди гірший режим, ані ж вони його мали за британського колоніяльного панування. К. А. Ґбедемах заповів, що „наближується кінець" інтриґам та обманам Нкрумаха, що значить — що ґанська політична опозиція буде всіма способами старатися повалити того диктатора.

Ніксон знову заперечує свою кандидатуру в 1964-му році

Бирбенк, Каліфорнія. — Ричард М. Ніксон заявив на телевізії, що він, якщо буде вибраний на губернатора Каліфорнії цього року, то не буде в 1964-му році старатися про кандидатуру на президента, і що каліфорнійська делеґація на Республіканську номінаційну конвенцію не буде підтримувати його кандидатури. Ніксон заявив, що він в 1964-му році, якщо буде губернатором, запросить губернатора Рокефеллера, сенатора Ґолдвотера і Джорджа Ромні з Мишиґену, щоб брали участь в каліфорнійських правиборах, як кандидати на президента. Представник телевізії заявив, що демократи твердять, що Ніксон старається про губернаторство тільки тому, що схоче як губернатор Каліфорнії старатися про кандидатуру на президента. Ніксон це рішуче заперечив і зганив республіканські летючки, в яких його демократичного противника губернатора Бравна називається „комуністичним угодовцем".

Індійсько-китайські переґовори під знаком запиту

Ню Делі. — Індія відкинула вимогу комуністичного Китаю, щоб переговори між тими двома країнами, які мали початися 15 жовтня ц. р. в Пейпінґу, не були обмежені до ніякої одної кордонної смуги. Індія, навпаки, настоює, щоб ті переговори стосувалися виключно лише спірної території північно-східньої частини Кашміру, так званої провінції Лядах, де китайські комуністи зайняли збройною силою 12.000 кв. миль. Китайські комуністи заперечують легальність індійсько - китайських кордонів згідно з так званою лінією МекМагона, накресленою в 1914 році, однак Індія визнає ту лінію, стверджуючи, що в її накресленні брали участь також тодішні леґальні представники не тільки Британії і Індії, але й Китаю і тоді ще самостійного Тибету. З уваги на те, що індійці не хочуть про ніщо більше дебатувати з китайськими комуністами, як лиш про провінцію Лядах та вимагають, щоб китайські комуністи відкликали відтіль свої окупаційні війська, чого ці останні рішуче не хочуть зробити,— ціла запланована конференція в Пейпінґу стоїть під знаком запиту.

ОПЕРА МЕТРОПОЛІТЕН ПОЧИНАЄ СЕЗОН 15-го ЖОВТНЯ

Ню Йорк. — Опера Метрополітен починає 78-ий сезон в понеділок 15-го жовтня оперою Джордана „Андрея Шеніє", яку гратимуть і в п'ятницю, 19-го жовтня. В першому тижні гратимуть ще такі опери: „Аїда", — в середу і в суботу ввечері. У четвер 18-го жовтня гратимуть „Ді Майстерзінґер". В першому тижні не буде пополудневої вистави в суботу, 20-го жовтня.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 12-го ЖОВТНЯ 1962:

НЮАРК, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 371, в год. 8:00 веч., в Січовій залі. Прохається довгуючих членів вирівняти залеглі вкладки. — Ю. Баранюк, секр.

СУБОТА, 13-го ЖОВТНЯ 1962:

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Трикварталньі Збори Б-ва св. Володимира, Відд. 130, в год. 8:00 веч., в приміщенні Українських Кат. Ветеранів, при 33 Іст 7-ма вул. Проситься членів прибути й вирівняти залеглі членські вкладки. — І. Малець, фін. секр.

НЕДІЛЯ, 14-го ЖОВТНЯ 1962:

ДІТРОЙТ, Миш. — Місячні Збори Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 292, в год. 1:30 по пол., в УНДомі. Просимо членів про численну участь. — Управа.

БАЛТІМОРЕ, Мд. — Місячні Збори Б-ва Пресв. Тройці, Відд. 320, в год. 2:00 по пол., в Укр. Горож. Клюбі — 3101 O'Donnell St. Проситься всіх членів прибути на означений час. — Ів. Малко, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Місячні Збори Т-ва „Любов", Відд. 45, в год. 12-1:30 по пол., в Горож. Клюбі, при Franklin St. Просимо членів прибути і вирівняти членські вкладки. М. Сеник, секр.

НЮАРК, Н. Дж. — Побір членських вкладок Б-ва св. Івана Хрестителя, Відд. 76, в год. 1:00 по пол., в Українській Централі, при 180 Вілім вул. Просимо всіх членів прибути на ці Збори, бо є дуже важливі справи до полагодження. Хто з залеглих членів не вирівняє своїх зобов'язань, буде автоматично суспендований. — В. Салабун, секр.

ЛУДЛОВ, Масс. — Місячні Збори Відд. 253, в год. 1:00 по пол., в новій залі. Проситься всіх членів прибути. — скекр.

ЦЕНТРАЛ ФОЛЛС, Р. Ай. — Місячні Збори Т-ва ім. Івана Франка, Відд. 93, в год. 1:00 по пол., при 59 Централ вул. Проситься усіх членів Відділу прибути на ці Збори та вирівняти свої залеглості до УНСоюзу. — І. Данилюк, секретар.

Короткі вістки

● Головний жидівський рабін в СССР Єхуда Лейб Левін заявив у зв'язку з закидами большевиків, проголошуваними в керівних совєтських газетах, наче б у жидівських синагогах, так само як в мусульманських мошеях, ведено „спекуляцію" на „чорному ринку", що багато чужинецьких туристів дійсно привозять молитовники та різну церковну утвар, що її вживають у синагогах, і залишають ті предмети там у добрій вірі, в характері дарів. Названий рабін — напевне під тиском совєтських властей — запевняє, що синагогам не треба тих дарів та що деякі з них „попадаються на чорний ринок".

● У Сараґозі в Еспанії власник таксівки Рікардо Плюпен передав на поліцію залишену в його авті течку із 100,000 долярів. Течку забув американський службовик, який віз ці гроші до недалекої американської бази на виплату платень. Американські власті в Еспанії дали чесному водієві нагороду — у непроголошеній висоті.

● Республіканський противник Абрагама А. Рібікоффа, який кандидує на сенатора зі стейту Коннектикат, — Горас Сілі-Бравн закидає Рібікоффові, що він зачасто резиґнує і хоче, щоб виборці його вибирали на щораз то кращий пост. В січні 1961 р. Рібікофф зрезиґнував із посту губернатора і став секретарем праці, — в липні він зрезиґнував із секретарства і хоче бути сенатором. „Чим він хоче бути, питається його республіканський противник, губернатором, сенатором, чи суддею Найвищого Суду ЗДА? Чи люди мають завжди його підтримувати?".

Тарзан ч. 4921. Нова пригода!

Минули тижні, як Гаррі Спір і Болар склали свою чортівську умову, і Тарзан вже давно забув про їхнє існування.

Він мандрував по широких улюблених джунґлях, полюючи і відпочиваючи.

Аж нагло крик перед терором порушив його спокійне життя!